

Bilag til Bet. o. Lovf. om Ændr. i L. om Rettens Pleje. (Appelret).

Hensigten at forandre den gældende Regel. Forslagets Udtryk „at det af Dommeren udviste Forhold findes at være af graverende Karakter eller at han tidligere har været draget til Ansvar ved Appelretten“ synes i hvert Fald ikke at kunne være udtømmende, og der mangler enhver forklarende Bemærkning om dette overordentlig vigtige Punkt.

Som allerede paapeget i Erklæringen af 8. November f. A. maa en Ordning af Genoptagelsesspørgsmaalet, selv om der lægges Vægt paa, at Afgørelsen træffes af nye Dommere, tillige tage Hensyn til saa vidt muligt at sikre en Medvirken af de Dommere, der var med første Gang.

Medens den mod den nuværende Ordning rejste Indvending — at Dommerne fra første Straffesag ikke bør deltage — uden Vanskelighed kan imødekommes inden for de almindelige Domstoles Ramme, tager Appelretten omvendt ikke Hensyn til nysnævnte Medvirken. Naar Appelretten ikke blot besættes med 3 Fagdommere, der ifølge Tankegangen, jfr. foran, maa forudsættes ikke at have deltaget i Straffesagens Behandling, men dels lader disse Dommere virke som en selvstændig Domstol, dels og navnlig besætter 2 Pladser i Domstolen med Jurister, der ikke er Dommere, er dette — i Forbindelse med Ordningen af Genoptagelse — ganske ubegrundet. Længere end til Inhabilitet for de første Gang medvirkende Dommere kan Begrundelsen ikke række, sammenlign Regelen om selve den nye Domsforhandling, der efter § 983 foregaar ved samme Landsret med nyt Retspersonale.

Begæringen om Genoptagelse maa antages altid at være rettet paa ved Hjælp af nyt Bevisstof at opnaa en anden Bedømmelse af Bevisspørgsmaalet, og efter Domsmands Indførelse er Landsretten sidste Instans i denne Henseende. Der bliver saaledes Spørgsmaal om at anse vedkommende Landsdommere for inhabile. Man kunde derfor til § 979 føje en Bestemmelse om, at Begæringen i Landsretten vil være at paakende af andre Dommere end dem, der har deltaget i Straffesagens Paa-dømmelse.

Men ogsaa her taler imidlertid meget for at henlægge Behandlingen umiddelbart til Højesteret, saaledes at Kære til denne Ret bortfalder. Ved Henlæggelsen til en anden og højere Domstol understreges naturligvis Uhildetheden stærkere, og i Højesteret kan i tvivlsomme Sager et større Antal Dommere tilkaldes til Sagens Afgørelse. Det foreslaas endvidere i § 981 at optage Henvisning til § 972 om Anordning af mundtlig Forhandling samt en Bestemmelse om, at Højesteret kan indhente Erklæring fra de Dommere, der har behandlet Straffesagen.

Ved at henlægge Genoptagelsessagerne umiddelbart under Højesteret vil det ikke blot opnaas, at der paa en øjensynlig Maade træder andre Dommere i Virksomhed ved Afgørelsen af disse Spørgsmaal, men ogsaa, at Rigsadvokaten, der maa forudsættes normalt at have staaet uden for Bevisspørgsmaalets Behandling i den første Straffesag, nu kan træde i Virksomhed, foruden at der naturligvis kan indhentes Erklæringer fra Anklagemyndighed og Forsvarer for Landsretten. Paa samme Maade vil det være Rigsadvokaten, der træder i Virksomhed, saafremt der paa det offentlige Vegne skal ske Forelæggelse for Højesteret af Klager efter Retsplejelovens § 48, 2det Stykke. Udvalget gaar ud fra, at der eventuelt stilles fornøden Medhjælp til Raadighed for Højesteret ved den forberedende Gennemgang af disse Straffesager.

Retsplejeudvalget, der maa fastholde sit Standpunkt over for den foreslaaede særlige Appelret, mener, at de her foreslaaede Ændringer i Retsplejeloven maa kunne tilfredsstille de Formaal, der ligger til Grund for Forslaget. Idet man derfor fremsender disse Forslag til nærmere Overvejelse, gaar man ud fra at ville faa Lejlighed til at udtale sig over andre Forslag, der maatte fremkomme.

Troels G. Jørgensen.